शक्तिं न हापयिष्यन्ति ते काले प्रतिपूजिताः । अद्य चेयं मही कृत्स्ना दुर्य्योधनवशानुगा ।
सग्रामनगरा पार्थ ससागरवनाकरा । भवानेव प्रियोऽस्माकं त्वयि भारः समाहितः ।
अत्र कृत्यं प्रपश्यामि प्राप्तकालमरिन्दम । कृष्णद्वैपायनात्तात गृहीतोपनिषन्मया । १४६५
तया प्रयुक्तया सम्यक् जगत् सर्व्वं प्रकाशते । तेन त्वं ब्रह्मणा तात संयुक्तः सुसमाहितः ।
दैवतानां यथाकालं प्रसादं प्रतिपालय । तपसा योजयात्मानमुग्रेण भरतर्षभ ।
धनुष्मान् कवची खड्गी मुनिः साधुव्रते स्थितः । न कस्यचिद्ददन्मार्गं गच्छ तातोत्तरां दिशं ।
इन्द्रे ह्यस्त्राणि दिव्यानि समस्तानि धनञ्जय । वृत्राद्भीतैर्ब्बलं देवैस्तदा शक्रे समर्पितं ।
तान्येकस्थानि सर्व्वाणि ततस्त्वं प्रतिपत्स्यसे । शक्रमेव प्रपद्यस्व स तेऽस्त्राणि प्रदास्यति । १४७०
दीक्षितोऽद्यैव गच्छ त्वं द्रष्टुं देवं पुरन्दरं ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्त्वा धर्म्मराजस्तमध्यापयत प्रभुः ।
दीक्षितं विधिनाऽनेन धृतवाक्कायमानसं । अनुजज्ञे तदा वीरं भ्राता भ्रातरमग्रजः ।
निदेशाद्धर्म्मराजस्य द्रष्टुकामः पुरन्दरं । धनुर्गाण्डीवमादाय तथाऽक्षय्ये महेषुधी ।
कवची सतनुत्राणो बद्धगोधाङ्गुलित्रवान् । हुताग्निर्ब्राह्मणान्निष्कैः स्वस्ति वाच्य महाभुजः ।
प्रातिष्ठत महाबाहुः प्रगृहीतशरासनः । बधाय धार्त्तराष्ट्राणां निश्वस्योर्द्ध्वमुदीक्ष्य च । १४७५
तं दृष्ट्वा तत्र कौन्तेयं प्रगृहीतशरासनं । अब्रुवन् ब्राह्मणाः सिद्धा भूतान्यन्तर्हितानि च ।
क्षिप्रमाप्नुहि कौन्तेय मनसा यद्यदिच्छसि । अब्रुवन् ब्राह्मणाः पार्थमिति कृत्वा जयाशिषः ।
संसाधयस्व कौन्तेय ध्रुवोऽस्तु विजयस्तव । तं तथा प्रस्थितं वीरं शालस्कन्धोरुमर्ज्जुनं ।
मनांस्यादाय सर्व्वेषां कृष्णा वचनमब्रवीत् ॥ कृष्णोवाच ॥ यत्ते कुन्ती महाबाहो जातस्यैच्छद्धनञ्जय ।
तत्तेऽस्तु सर्व्वं कौन्तेय यथा च स्वयमिच्छसि । माऽस्माकं क्षत्रियकुले जन्म कश्चिदवाप्नुयात् । १४८०
ब्राह्मणेभ्यो नमो नित्यं येषां भैक्ष्येण जीविका । इदं मे परमं दुःखं यः स पापःसुयोधनः ।
दृष्ट्वा मां गौरिति प्राह प्रहसन्राजसंसदि । तस्माद्दुःखादिदं दुःखं गरीय इति मे मतिः ।
यत्तत् परिषदो मध्ये बह्वयुक्तमभाषत । नूनं ते भ्रातरः सर्व्वे त्वत्कथाभिः प्रजागरे ।
रंस्यन्ते वीर कर्म्माणि कथयन्तः पुनः पुनः । नैव नः पार्थ भोगेषु न धने नोत जीविते ।
तुष्टिर्बुद्धिर्भवित्री वा त्वयि दीर्घप्रवासिनि । त्वयि नः पार्थ सर्व्वेषां सुखदुःखे समाहिते । १४८५
जीवितं मरणञ्चैव राज्यमैश्वर्य्यमेव च । आपृष्टो मेऽसि कौन्तेय स्वस्ति प्राप्नुहि भारत ।
बलवद्भिर्व्विरुद्धं न कार्य्यमेतत्त्वयाऽनघ । प्रयाह्यविघ्नेनैवाशु विजयाय महाबल ।
नमो धात्रे विधात्रे च स्वस्ति गच्छ ह्यनामयं । ह्रीः श्रीःकीर्त्तिर्द्युतिः पुष्टिरुमा लक्ष्मीः सरस्वती ।
इमा वै तव पान्थस्य पालयन्तु धनञ्जय । ज्येष्ठापचायी ज्येष्ठस्य भ्रातुर्व्वचनकारकः ।
प्रपद्येऽहं वसून् रुद्रानादित्यान् समरुद्गणान् । विश्वेदेवांस्तथा साध्यान् शान्त्यर्थं भरतर्षभ । १४९०
स्वस्ति तेऽस्त्वन्तरीक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यश्च भारत । दिव्येभ्यश्चैव भूतेभ्यो ये चान्ये परिपन्थिनः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्त्वाशिषः कृष्णा विरराम यशस्विनी । ततः प्रदक्षिणं कृत्वा भ्रातॄन् धौम्यञ्च पाण्डवः ।